

Ellenetek is ő véd!
bár tagjait a Don partján furulyává lötték,
s játszik a szél,
a pásztor szél combcsontjain sípol:
HEJ ÉLET BE GYÖNGY ÉLET
egy kupa vért zihál a sírból,
és körbejár a telt kancsó!

**ISZUNK PUSZTASZERRE
ERRE A NOMÁD VILÁGRA
MŰLTRA
JELENRE**

Folyónk,
egy koporsó katonával rengj át Európán!
Voníts,
halálhozó kutya:
te kísérd a nótánk!
**HEJ DUNÁRÓL FÚJ A SZÉL
SZEGÉNY EMBERT MINDIG ÉR
DUNÁRÓL FÚJ A SZÉL**

S üres a part.
A Duna zsong csak.
Hol vannak hát, akik danolnak?!
HOLTAK

De élek én! s a koporsóig:
szavuk hallom a föld alól is,
a föld alól is.

JAJ, SZEGÉNYSÉG! HALÁL SE GYÓGYÍT.

BAKA ISTVÁN

SZÉP FÁCSKA, DUNNA VOLT...

Szép fácska, dunna volt az árnyad,
hálóba mért kötöd magad?
Lenyírt gyapjadra rábocsátod
kipányvázott magányodat.
Homály ing ágadon: kabátod,
de mezítláb talál a fagy,
lombod fenőkő fejsze-szélnek,
s meglendült már a fejsze-agy.

Topognak elrongyolt cipőid,
szép törzseden lánymell-halom
ágad tört ott, sebedre gyűlik
a torló, kérges fájdalom.

Bokáig sárban állsz e tájban.
Mi kényszerít rá? Hisz tudom:
magad vagy a rádmért homályban,
s gyökereid e hatalom.

Mint ahol ötnél több gyerek van,
az égi csillagok soványak,
megbújnak ritkuló hajadban,
s alattad vadvizeken fáznak.
Nyitott ujjak közt már elejtet
a csillagot s véletlen árnyat...
S szebbek a faragott kereszttek,
s a sima kerítések nálad.

A LOMBON ÁTSZÚRT...

A lombon átszűrt nap kemény
hullámú lobbal ég el,
avarrá hamvadt tiszta fény
s vad fák merev reménnyel.

Az ágak megkötött szerelme
kínjában ver, parázslík,

s szigorú békében telik be
a szelídebb halálíg.

A félelemmé vált homály
riadt sötétre gyávul...
S én itt születtem! Óv e táj,
de nem ment meg magától.

MIKLÓS ISTVÁN RAJZA